

РЕШЕНИЕ

№ 13476

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2284** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. К. С., [дата на раждане], гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. К. от САК, срещу Отказ рег. № 25007097 от 29.12.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Консулско длъжностно лице в Консулска служба на Република България в [населено място], И..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди, че в отказа не са изложени фактически основания, като бланкетното цитиране на правна норма не замества фактическите мотиви за отказ. Счита, че твърдението за „фиктивен адрес“ не е подкрепено с конкретни факти, което засягало правото му на защита. Твърди, че е положил дължимата грижа и още с подаване на заявлението за виза е приложил изискуемите доказателства по ЗЧРБ и ППЗЧРБ, вкл. документи относно адреса си на пребиваване в Република България. Намира отказа за субективен и дискриминационен. Претендира за отмяната му и за присъждане на разноски.

Ответникът Консулска служба на Република България в [населено място], И. – МВнР не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че на 10.11.2025 г. кандидатът е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") до Посолството на Република България в [населено място], И., на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени: декларация за

адрес с нотариална заверка на подписа на П. М. Б. от 03.11.2025 г.; договор за наем от 03.11.2025 г.; Сертификат № 4304 от 04.11.2025 г. на БТПП на търговско представителство на неюридическо лице без право на стопанска дейност с търговски представител А. К. С.; извлечение от разплащателна сметка на Ж. П. К.. И.; паспорт на името на кандидата; международна полица за застраховка здравно осигуряване при пътуване.

Постановен е оспореният Отказ от 29.12.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Консулско длъжностно лице в Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], И., мотивиран с основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният отказ е връчен на 02.02.2026 г. Жалбата срещу него от 12.02.2026 г. е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.1 ЗЧРБ и от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Оспореният отказ, в който са наведени доводи за дискриминационно засягане на правото на личен живот на жалбоподателя, обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 и чл.14 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ. По делото Н., касаещо претърсване на адвокатска кантора, е прието, че чл.8 ЕКПЧ се прилага и в професионален контекст.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец. Със Заповед № 19 от 23.09.2025 г. на Посланика на Република България в [населено място], И., е възложено на Г. Г. – консулско длъжностно лице в Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], И., да съставя, подписва и връчва формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Предвид издаването на оспорения отказ от Г. Г. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

По силата на чл.34, ал.3 от НУРИВОВР не се издава виза за дългосрочно пребиваване на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на

заинтересуваното лице.

Процесният отказ е съставен на бланка – образец по приложение № 7 към НУРИВОВР. По аргумент от чл.10а, ал.2 и ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.3 от НУРИВОВР отказът за издаване на виза следва да съдържа мотиви, още повече, че в случая, актът не се позовава на съображения, свързани с националната сигурност. В случая, административният орган се е позовал на основанието за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. От фактическа страна в отказа е посочено, че при проверка е установено, че адресът се предоставя фиктивно с цел получаване на пребиваване в РБ. Съдът приема, че тези мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК за излагане на фактически и правни основания за издаване на акта. Противно на твърденията в жалбата, като основание за отказ не е възпроизведено единствено съдържанието на законната разпоредба на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, а същата е запълнена и с фактически доводи, а именно, че е предоставен фиктивен адрес, единствено с цел получаване на пребиваване в България. Тези мотиви не са затруднили правото на защита на лицето да разбере основанията за отказ и да организира защитата си срещу неблагоприятния за него акт, за което свидетелстват изложените в жалбата твърдения, както и доказателственото искане за допускане на свидетелски показания, относими към предоставянето на адрес в България на индийския гражданин.

В случая, мотивите на отказа следва да се считат за допълнени съобразно Тълкувателно решение № 16/75 г. на ВС с тези на отрицателното становище рег. № 313р-23341 от 19.12.2025 г. на директора на ОДМВР-П. по проведената съгласувателна процедура съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи.

В документа на ОДМВР П. е направено позоваване на Докладна Записка с № 313р-21679/2025г. на началник група „Миграция“, според която на 26.11.2025г., в група „Миграция“ ОДМВР П., се е явил П. М. Б., род.04.02.1962г., с постоянен адрес [населено място], [улица], който е подписал договор за наем със З. Е. Ц. за имот, находящ се в [населено място] село, [община], състоящ се от дворно място от около 700 кв.м. и две жилищни постройки в него с общо четири стаи за живеене. При проверката от П. М. Б. е снето сведение относно предоставения адрес за пребиваване, в което Б. посочил, че е собственик на горепосочения имот, но от около две години не го ползва и е решил да го даде под наем. За целта Б. подписал договор за наем със З. Е. Ц., който не е заверен нотариално. Също така З. Е. Ц. го помолил да подпише и друг договор за наем и нотариално заверена декларация за осигуряване на жилище в същия имот в [населено място] село с шест лица граждани на И., негови приятели бизнесмени, които ще идват в България по негови думи за два-три дни в годината и ще се водят формално на адреса. П. М. Б. заявил категорично пред служителите на група „Миграция“ в ОДМВР П., че не е съгласен чуждите граждани да пребивават постоянно на адреса.

Цитирана е Докладна Записка с № 313р-21738/2025г. на група „Миграция“ ОДМВР П., според която на 27.11.2025г. служители от група „Миграция“ при ОДМВР П. извършили проверка на адрес в област П., [община], [населено място] село, по преписка за искане на визи вид „D“, описани в писмо рег. №5364р-25957/2025г. Установили, че адресът е предоставен от П. М. Б., който не живее там, а по молба на дъщеря му го е отдал под наем на нейно приятелско семейство от С.. Името на мъжа, с когото подписал договор, е З. Е. Ц., като същият го е помолил да сключи и друг договор за наем и да подпише декларация за шест чужди граждани от И.. В снето писмено сведение от З. Ц. е установено, че той и съпругата му Л. Й. Ц. имат адресна регистрация на посочения имот в [населено място] село и е помолил П. Б. да подпише декларация пред нотариус, че е съгласен в другата къща да пребивават граждани на И., тъй като в имота има две къщи, а З. Ц.

и съпругата му обитават по-малката. З. Ц. заявил, че познава индийските граждани, тъй като се занимава от 30 години с подготовка на документи за чужденци, които да пребивават законно в България. По тази линия познавал индийски гражданин на име Р. С., който живял девет години в България. Шестте граждани на И. били негови роднини - представители на три отделни търговски дружества, които се занимават с производство на дрехи. Същите търсели възможност да си прехвърлят бизнеса в България. З. Ц. им осигурявал жилище, но не знаел дали ще го ползват.

При извършената проверка е установена жилищна сграда - къща на един етаж с две малки помещения и санитарен възел, в която трудно биха живели шест лица. От гореизложеното е формирано заключение, че чужденецът Sadh A. K., [дата на раждане], гражданство И., няма осигурено жилище за пребиваването си в Република България и не отговаря на условията, посочени в чл.14, ал.1, т. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, предвид което група „Миграция“ - ОДМВР П. възразила да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване вид D на гражданина на И. Sadh A. K., [дата на раждане], тъй като са налице основанията на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ - не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично следва да представи към заявлението по образец и документите, посочени в чл. 14, ал. 1, т. 1 - т. 6, а в настоящия случай, с оглед основанието по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, на което е заявено предоставянето на това право, и удостоверение, отговарящо на изискванията на чл. 19, т. 1 от ППЗЧРБ. Като доказателство за осигурено жилище съгласно чл. 14, ал. 1, т.3 от ППЗЧРБ е представена декларация за адрес с нотариална заверка на подписа на П. М. Б. от 03.11.2025 г. и договор за наем от 03.11.2025 г. на недвижим имот: къща, находяща се в имот УПИ XVI, кв.14, по плана на [населено място] село, [община], с обща площ от 80 кв.м. Посочено е изрично в документите, че имотът ще се ползва от 6 лица – индийски граждани. При проверката на група „Миграция“ към ОДМВР П. е установено, че в посочения недвижим имот има две къщи. В едната от тях и на същия административен адрес живеят З. Ц. със съпругата му Л. Ц..

Разпитан като свидетел пред съда З. Ц. потвърждава, че е адресно регистриран и живее в [населено място] село, Р.. Установява, че къщата, за която е сключил договор за наем със собственика П. М. Б. в полза на чуждите граждани е около 80 кв.м. и се състои от едно голямо помещение, разделено на спалня, хол, кухня с трапезария и санитарен възел, като отделно от него има още едно помещение, предвидено за спалня. Според свидетеля, къщата е луксозно обзаведена, дори служителите на Дирекция „Миграция“, които са я посетили, били възхитени от имота, тъй като са очаквали „нещо по-семпло“. Ц. заявява, че не се предполага шестимата чужди граждани да пребивават едновременно в този имот, тъй като всички те били бизнесмени, всеки от тях имал отделен бизнес и идвали по различно време в Българи, но никога не и заедно. Целта на подаването на документи за виза била идеята им да проучат какви са възможностите за бизнес в България. Конкретно А. С. бил собственик на компания „Ж. П. корпорейшън (И.)“, имал отношения с марката „Ж. П. Г.“ и шиел дрехи за нея. Идеята му била да премести бизнеса си в България, тъй като имал такава дейност и в Италия, а когато дрехите се шиели в страната ни, експортът за Италия бил по-лесно осъществим. Свидетелят установява, че лично е сключил договора за наем на имота от името на шестте индийски граждани, като за това е уведомил собственика П. Б., който се е съгласил с условията. След сключването на договора за наем индийските граждани не са идвали в България и наем за имота не е заплащан, тъй като такъв е договорен след като лицата се настанят там.

Съдът кредитира показанията на св. Ц. като житейски логични и съответни на писмените

доказателства по делото. Не е спорно по делото, че заявлението за издаване на виза е подадено на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ – като представител на чуждестранно търговско дружество. Това обстоятелство изрично е вписано в подаденото заявление за издаване на виза като „цел на пътуването“ – търговски представител. Към заявлението е приложен Сертификат № 4304 от 04.11.2025 г. на БТПП относно регистрацията на търговско представителство с наименование Ж. П. К. (И.), със сфера на дейност производство на модни облекла и търговски представител в България А. К. С.. Сертификатът е официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК и удостоверява с обвързваща доказателствена сила изпълнението на изискванията на чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, както изрично е посочено в него.

Показанията на св. Ц. са съответни и на подписания за имота договор за наем от 03.11.2025 г. между собственика П. М. Б., като наемодател, и З. Е. Ц., като наемател, като в договора изрично е отбелязано, че имотът ще се използва за живеене от шестима индийски граждани. В допълнение към договора П. Б. е подписал декларация за адрес, с нотариална заверка на подписа от 03.11.2025 г., в която изрично е посочено съгласието му в имота да пребивават посочените шестима индийски граждани, за което има сключен договор за наем. Действително, пред служителите на отдел „Миграция“ към ОДМВР П. Б. е заявил, че не е съгласен чуждите граждани да пребивават постоянно на адреса. От една страна, от приложената Докладна Записка с № 313р-21679/2025г. на началник група „Миграция“ не става ясно при какви обстоятелства и по какви причини Б. е заявил това „категорично несъгласие“, което е в очевидно противоречие със сключения от него договор за наем от 03.11.2025 г., в който индийските граждани изрично са вписани. От друга страна, Б. е заявил пред служителите на отдел „Миграция“ към ОДМВР П., че при сключването на договора за наем Ц. го убедил, че индийските граждани са бизнесмени, които ще идват в България два-три пъти в годината и ще се водят формално на адреса.

На следващо място, в Докладна Записка с № 313р-21679/2025г. се съдържат идентични обстоятелства, изложени от св. Ц. - индийските граждани били роднини (което се установява и от общата им фамилия С.), представители на три отделни търговски дружества, които се занимават с производство на дрехи и търсят възможност да прехвърлят бизнеса си в България. Дали и кога това ще се случи, както и дали имотът действително ще се ползва от тях, Ц. не може да потвърди.

Спорно е, дали съвкупната преценка на тези обстоятелства може да се квалифицира като основание за отказ по чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Преди всичко, от всички събрани по делото доказателства – гласни и писмени, вкл. от Докладна Записка с № 313р-21679/2025г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР П., се установява по категоричен и несъмнен начин целта на пребиваване на апликанта, вписана в заявлението за виза и доказана чрез сертификата от БТПП. Тази цел, освен доказана по делото, е съответна и на основанията, за което индийският гражданин е кандидатствал за виза по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, вр. чл.19, т.1 от ППЗЧРБ. Дължим е извод за недоказаност на основанията по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – апликантът е доказал целта и условията на пребиваване в България.

На следващо място, спорно е дали по делото се установява наличие на „фиктивен адрес“, предоставен единствено да се получи пребиваване в Република България, и ако това е така – дали това обстоятелство може да се квалифицира като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

На първо място, предоставеният имот и адрес за пребиваване в България не са фиктивни, а реални и действителни. Налице е договор за наем и декларация с

нотариална заверка на подписа от 03.11.2025 г. на домакина П. Б. за това, че ще предостави посочения адрес за пребиваване на индийските граждани. Тези документи са валидно съставени и пораждат своето правно действие. Единствено поради сключването на договора за наем чрез пълномощник, като легално установена възможност за това, не може да се направи извод, че договорът е недействителен или адресът е фиктивен. Константна е съдебната практика на ВАС, че ЗЧРБ и ППЗЧРБ не съдържат изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, посочен в заявлението му, на който има осигурено жилище, но е необходимо да се установи, че към момента на получаване на разрешението има *реална възможност и годно правно основание* да обитава жилището, за което представя доказателства. В този смисъл са: Решение № 12373 от 12.12.2023 г. по адм. д. № 7758/2023 г., IV отд. на ВАС, Решение № 4947 от 14.05.2025 г. по адм. д. № 11400/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 3036 от 24.03.2025 г. по адм. д. № 6599/2024 г., III отд. на ВАС. В случая, последните обстоятелства са изпълнени – налице е годно правно основание индийските граждани да обитават имота въз основа на договор за наем. Установи се от свидетелските показания, че имотът е луксозно обзаведен и след обособяване на допълнително спално помещение, в него могат да пребивават шестима човека. Още повече, че същите са роднини и, както установява свидетелят, не се очаква от тях да пребивават едновременно в България.

На следващо място, спорни са предоставените от Б. данни пред служителите на група „Миграция“ към ОДМВР П., че той не е съгласен индийските граждани да пребивават *постоянно на адреса*, доколкото Ц. го уверил, че *ще се водят формално на адреса*. Както се посочи, тези сведения противоречат на сключения за имота договор за наем, в който индийските граждани изрично са посочени. Дали те ще пребивават постоянно в имота е обстоятелство, което, според съда, е изцяло ирелевантно към изпълнението на изискването по чл.14, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ. Разпоредбата изисква да са представени доказателства за осигурено жилище, каквито в случая са налице, не са оспорени и удостоверяват валидно сключен договор за наем на реално съществуващ недвижим имот, който според волята на собственика му не се ползва от него и логично е отдаден под наем, т.е. за постоянно ползване.

Установените от служителите на група „Миграция“ при ОДМВР П. обстоятелства, освен бъдещи несигурни и трудно доказуеми (дали ползвателите ще ползват постоянно имота, преценено във връзка с основанието им за пребиваване по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, както и дали „се водят формално на адреса“, но при реално сключен договор за наем) са неотнормирани към изпълнение на изискването по чл.14, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ за наличие на осигурено жилище. Релевантно е, че към момента на подаване на заявлението за виза кандидатът има реалната възможност и годно правно основание да обитава имота, за който има валидно сключен договор за наем.

При тези данни по делото, не може да се приеме, че установените по отношение на апликанта А. С. обстоятелства следва да се квалифицират като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Чуждият гражданин е доказал целта и условията на заявеното пребиваване, а твърденията на административния орган за „фиктивен адрес“, освен недоказани, са и несъответни на основанието за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

В допълнение следва да се отбележи, че констатациите на извършената проверка от служители на група „Миграция“ в ОДМВР П., според които на място е установена жилищна сграда - къща на един етаж с две малки помещения и санитарен възел, в която

трудно биха живели шест лица, не отразяват обективния факт, че в имота има две постройки. С други думи, не става ясно от Докладна Записка с № 313р-21738/2025г. на група „Миграция“ ОДМВР П. тези констатации коя от двете постройки касаят, доколкото според договора за наем и свидетелските показания предоставеният на чуждите граждани имот е от 80 кв.м., където могат да живеят 6 човека. Следва да се приеме, че данните за предоставен „фиктивен адрес“ остават недоказани по делото.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен като материалноправно незаконосъобразен по смисъла на чл.146, т.4 от ЗЧРБ, а преписката по него - върната на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. С., [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. К. от САК, Отказ рег. № 25007097 от 29.12.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от Консулско длъжностно лице в Консулска служба на Република България в [населено място], И..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза, подадено на 10.11.2025 г. от А. К. С., [дата на раждане] , гражданин на И., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България, [населено място], [улица], да заплати на А. К. С., [дата на раждане] , гражданин на И., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. К. от САК, сторените в производството разноски в размер на 5.11 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: